

od kosti. Pod kolonom se torej noga ne sme posebno všiniti.

Koleno mora biti, kakor nadaljevanje spodnjega ramena. Prednja stran bodi kakor v zmerenem oboku, vendar pa ne sme imeti obrunkov ali oteklin, s kostjo lidek pa bodi trdno zvezana.

Napake pri tem so lahko te-le: Koleno, ki pripogiba nazaj. Tako se kaže pri žrebetih, ki se pasó v planinah; napaka popravi se največkrat sama od sebe; koleno, ki pripogiba (preveč) naprej. Tako koleno ni prirojeno, ampak nastane še le, ako se konju preveč nalaga ali pa tudi, ako se konj postara. Konj še je za rabo, toda napaka je velika. Vidi jo vsak brez težave. Ako je pa še močnejša napaka, postane koleno „ohlapavo“ in konj ni lahko za rabo.

Koleno, katero je vpognjeno, pa naredi konja „ozkokolenca“. Tako koleno je že na sebi grdo, ampak ono še stori, da giblje spodnji del noge nepravilno in je tako koleno slabo. „Obrnjeno“ koleno ima krivo lego in včasih je cela spodnja noga več manj s kolonom vred obrnjena. Konj s tacim kolonom ne hodi lepó in se „kreše“.

„Izpognjeno“ koleno je krivo, da stojé konju noge, kakor doge pri sodu. To je napaka in če je ona izpognjenost še večja, moti konja posebno v diru. Ozko koleno pa je tako, ki je malo širje, kakor pa noga nad njim; plano je koleno, če ga gledaš od strani pa se ne vzdigne čez spodnje rame in pa lidkino kost.

Te in enake napake so važne, kajti konj še je sicer morebiti za rabo, pa na noben način ne zdrži dolgo.

Bolezni so na kolenih redke ali kedar se prikažejo, ni težko jih izpoznati.

(Dalje prih.)

Boljše je malo, pa dobro, kakor veliko, pa slabo.

Marsikatero razvade ima poljedelec, in take so njegovim pridelkom le neuspešne. Med njimi je posebno ta, da si vsakdo želi prav veliko živine in prav veliko polja imeti. Ta želja je sicer dobra in pravična, ali pomisliti mora človek, da kakor ni zgube brez dobička, tako tudi ni dobička brez zgube. Le na to mora gledati gospodar, kaj je večje, ali zguba, ali dobiček. Ako izpoznaš, da ti mali dobiček na drugi strani uzoči veliko zgubo, pusti tak dobiček!

V našem slučaju je stvar ta. Če ti je mogoče živino dobro rediti, redi je veliko. Ako pa nimaš primerno dosti krme, oddaj živino. Vsak posestnik toraj naj v jeseni svoje parne pregleda in presodi, koliko glav bo mogel črez zimo prerediti s spravljenjo krmo. Ni zadosti, ako krmi živad le toliko, da životari; polagati

ji mora toliko, da tudi raste, se debeli, mleko daje, mladiče ima in dela.

Šestdeseti del svoje žive teže potrebuje žival sena, da se v tem stanu ohrani, v katerem je ravno. Kar še več pojé, to služi v pribiranje mleka, masti itd. Da se popolnoma nasiti, zopet potrebuje šestdeseti del, vkup torej trideseti del svoje žive teže na sena. Komur je torej na tem, živino v dobrem stanu imeti, potrebuje polovico več krme, kakor oni, ki jo samo živo hoče ohraniti. Vzemimo dva posestnika, A in B. Nakosila sta oba enako dosti krme. Ali A rad redi veliko živine, ter prezimuje 10 glav. Kakošnja pa bode živina spomladi, zato se ne zmeni. B pa ima le to skrb, živino dobro rediti. Da mu bo to mogoče, sme le 5 glav črez zimo obdržati. Ali ta živad bo dvakrat več vredna, kakor posestnika A; pa bo dajala tudi svojemu gospodarju toliko več mleka, masti itd. ter tudi boljši gnoj.

Če kaka nesreča ali preti, ali pa se že zgodi, n. pr. če si žival kak ud poškoduje itd., da se, ako je rejena, dobro prodati mesarju. Suha pa, če je poškodovana, ima k večjemu le malo večjo ceno, kolikor je koža vredna. Gospodar B, ki v navadnih letih dobro redi, tudi pri slabih košnjah zamore svojo živino prezimiti, ako jo začasno bolj pičlo krmi. Gospodar A pa, ki že v navadnih letinah slabo krmi, mora v slabih letih živino prodati za vsako ceno. Hoče-li krmo kupovati? Ta je v takih letih tako draga, da zajé vsako živinče, rekel bi, samo sebe.

Ravno tako napačna je tudi navada, za vsak prihranjen denar še kako njivo si prikupiti. Eno njivo imaš več, imaš pa tudi več dela, potrebuješ več semena, plačuješ več dače, moraš toraj skrbeti, da boš od večjega kapitala tudi več obresti vlekkel. Pogosto se tudi godi, da novo njivo obdeluješ na škodo prejšnjega posestva. Modro torej raynaš, ako prihranjen denar obračaš v zboljšanje svojega starega posestva. Tu bi se namreč dalo še marsikaj popraviti. Morebiti imaš mokrotna tla, odvajaj mokroto; morebiti je zemlja suha, napajaj. Morebiti imaš slabo orodje, kupi boljšega, kupi si boljše živine, boljše krme, boljšega gnoja itd. Tako ti bo gospodarstvo dajalo več dobička, ne da bi te stalo več dela, več semena, več dače. Ako si pa njive prikupuješ, imaš res več zemlje, pa, če vse stroške računíš, in to moraš, imaš manj dobička.

Novo njive kupovati bi ti kazalo še le takrat, ko bi bil prejšnje posestvo na vse gori omenjene načine zboljšal. Naj si torej vsak kmetovalec išče časti ne v mnogem posestvu, ampak le v dobrem. V časih, kedar si vsi želé posestva množiti, je cena posestev sicer višja, ali pridelek je manjši, ker posestniki nimajo toliko potrebnih sredstev, da pomnožena po-